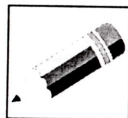

IZ VSEBINE

Uvodnik

Zgornje Jezersko

Taborno vodstvo

Udeleženci tabora

Kaj smo v taboru počeli

Kronika

Vodniki na tapeti

*Pustite goram, če jih zares ljubite,
njihov najžlahtnejši okrasek.
Pustite cvet, simbol večne čistosti gora,
v njegovi žametni lepoti
na ozki drnasti polici
v njegovi skalni domovini.*

Dr. J. Kugy

UVODNIK

JEZERKO! Verjetno se sprašujete, kaj sploh to je oziroma od kod to ime?! Zagotovo ste v taboru opazili neke male črne živali, ki prebivajo predvsem v vodi, mlakah, jezerih. Meni so simpatične, dokler so takšne male, črne, z veliko glavo in še daljšim repkom. Eni ste jim rekli paglavci, lahko pa bi jim rekli tudi "jezerkoti", glede na to, da smo bili taborili ob jezeru, pa še na Jezerskem. Torej zato smo tej pisariji dali naslov JEZERKO. Toliko o imenu.

In čemu sploh ta pisarija?!

Zaradi vas in seveda tudi zaradi nas. Zdelo se nam je prav, da za taborom, ki je bil na Jezerskem, poleg, upam, lepih doživetij, ostane tudi kakšen pisni dokaz, da smo se lepo imeli in da je bilo naše druženje tudi zabavno.

Smiselno se nam je zdelo, da iz kronike in ostale zbadljive in manj zbadljive pisarije sestavimo kot iz pisanih kamenčkov mozaik, ki bi nas še kdaj spominjal na ta doživetja.

Tekste namerno nismo popravljali niti slovnično niti vsebinsko, ker bi sicer izgubili svojo draž.

Upam, da boste prihodnje leto tudi sami pripomogli k temu, da bo ta "mozaik" čimbolj pisan in s tem tudi bolj zanimiv. Tu mislim na razne šale, pesmice ipd., kar se vam je motalo po glavah v tabornem tednu.

Miran

ZGORNJE JEZERSKO

Kotlina, v kateri se je razvilo naselje raztresenih domačij in krajevnega središča ob cerkvi, je delo ledenika. Po njegovem umiku po zadnji ledeni dobi, je nastalo jezero, ki so mu Jezerjani sami odprli pot v dolino. Sedanje majhno jezero ni ostanek nekdanjega, ampak je ustvarjeno umetno.

Cerkev Sv. sredine 14. stavb iz 16. ohranjeni Jenkova kot nekdanje popotnike in ki slovi kot arhitekture (tu smo

Ožbolta je iz stoletja. Od starih stoletja sta kasarna pri Štularju zavetišče za Šenkova domačija, znamenitost alpske šli na kiso mleko).

Gorska pokrajina in naselje Zgornje Jezersko sta privlačila obiskovalce že pred prvo svetovno vojno. Z zdraviliškim objektom za zdravljenje očesne tuberkuloze se je uveljavilo tudi kot klimatskozdraviliški kraj. Po drugi vojni je turistični razvoj povsem zastal. Danes je v naselju hotel Kazina s penzionom Planinka, pezion Valerija ter nekaj turističnih sob pri zasebnikih.

Na Malem vrhu je 250 m dolga smučarska vlečnica, na Planšarskem jezeru pa je pozimi možno drsanje. Poleti je okolica jezera zelo privlačana za sprehode. Edinstvena alpska klima je zelo primerna za okrevanje srčnih, živčnih in očesnih bolnikov. Sicer pa je Zgornje Jezersko izhodišče za planinske izlete in ture na vrhove osrednjih Kamniško-Savinjskih Alp.

TABORNO VODSTVO

Marija BOŽIČ	Valvazorjevo nabrežje 14, Krško	21 802
Tone PETROVIČ	Titova 98, Senovo	70 530
Mateja DRENOVEC	Mali Kamen 29, Senovo	79 761
Marko ZALOKAR	Kozjanskega odreda 8, Senovo	-----
Simona ŠOŠTAR	Šedem 19, Senovo	79 744
Andrej KRANJC	Šedem 42, Senovo	79 539
Maks HABINC	Na Dorcu 18, Brestanica	79 227
Miran PRIBOŽIČ	Cankarjeva 1, Krško	32 302

UDELEŽENCI TABORA

Mitja KOZOLE	SENOVO
Ksenija DVORŠAK	BRESTANICA
Branka KRUŠIČ	SENOVO
Gašper FERME	SENOVO
Nataša PERUCI	SENOVO
Gregor BOŽIČ	SENOVO
Andreja BUDNA	BRESTANICA
Janja KRANJC	SENOVO
Mrajan ŽVEGLIČ	SENOVO
Darja STARC	SENOVO
Urška DRSTVENŠEK	SENOVO
Damjana KINK	SENOVO
Mojca AŠIČ	SENOVO
Sabina OMERZU	SENOVO
Matija MLINARIČ	BRESTANICA
Marjanca MLINARIČ	BRESTANICA
Mitja GOŠEK	SENOVO
Karmen LES	BRESTANICA
Jure LOVŠE	BREŽICE
Vanja ROŠTOHAR	SENOVO
Nika ZUPAN	BRESTANICA
Tadej BOGOVIČ	SENOVO
Rok BOGOVIČ	SENOVO
Silvo PETRIŠIČ	SENOVO
Nina PETROVIČ	SENOVO
Slavica PETROVIČ	SENOVO
Marica LUBI	BRESTANICA
Janko LUBI	BRESTANICA

KAJ SMO V TABORU POČELI

SOBOTA, 27.7.

- prihod v tabor, namestitev po šotorih, razdelitev po skupinah
- prijateljska tekma med vodniki s sosednjim taborom

NEDELJA, 28.7.

- izlet na Virnikov Grintavec, 1654 mnm
- čas hoje 2.30 ure gor, 2 uri dol
- 35 udeležencev (vsi)
- vreme lepo

PONEDELJEK, 29.7.

- Izlet do slapa pod Čedco, 1200 mnm
- čas hoje 1.30 ure gor, 1 uro dol
- 35 udeležencev
- vreme lepo, na povratku ploha

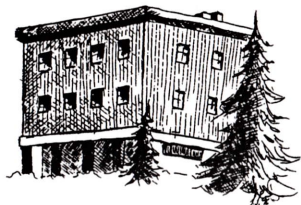
TOREK, 30.7.

- izlet do izvira slatine in do Šenkove domačije na kislom mleko
- čas hoje 1 uro
- 35 udeležencev
- vreme oblačno, rahlo deževalo

SREDA, 31.7.

- Kranjska koča na Ledinah, 1700 mnm
- Velika Baba, 2127 mnm
- do Ledin 2 uri, do Bab še 3 ure
- na Ledine 31 udeležencev,
- na Babe 13 udeležencev
- vreme lepo, sončno

ČETRTEK, 1.8.

- Češka koča na Sp. Ravneh, 1542 mnm >
- Jez. Kočna, 2540 mnm
- do kočje 1.30 ure, do Kočne 3.30 ure
- na Sp. Ravni 35 udeležencev (vsi),

KAJ SMO V TABORU POČELI

- na Kočno 15 udeležencev
- vreme lepo, sončno, vroče

PETEK, 2.8.

- pospravljanje tabora in priprava programa ter taborni ogenj
- prijateljska tekma v vlečenju vrvi in odbojki s sosednjim taborom
- vreme lepo, vendar slaba napoved za soboto

SOBOTA, 3.8.

- dokončno pospravilo tabora in odhod domov
- vreme izredno deževno, nalič

1. dan   sobota, 27.7.96

Komaj smo čakali ta dan, ko smo s polnimi nahrbtniki in potovalkami hiteli sto kilometrov na uro na avtobusno postajo. Tam nas je čakal stari znanec Zdravko naslonjen na svoj stol v prečudovitem avtobusu, ki nas je srečno odpeljal in pripeljal na Jezerko. Ob iglastem gozdiču in jezeru smo zagledali postavljene šotore, v katere smo se udobno namestili. Ja pol je bil pa že kosil. In ribanje umazane posode. Res zanimivo opravilo. Za tem pa so se začele razne interesne dejavnosti: iskanje WC-ja po gozdu, lov na sladoled, fante, naša najmlajša Nina pa se je odpravila na lov za večerjo (paglavce). Kasneje se je predstavilo vodstvo, ki nas je razdelilo po skupinah. Večerja in ponovno drgnjenje posode. Za trenutek smo pogledali v stran in naše vodstvo je že bilo v drugem taboru, kjer so neusmiljeno igrali odbojko. Zmagali so nasprotniki, naši pa so častno izgubili, ker so žrtvovali dvoboj v njihovo veselje, saj je bila to njihova zadnja noč. Po končanem dvoboju pa so naši izčrpani vodniki, tako kot mi navijači, legli v šotore ter utrujeni zaspali.

2. dan   nedelja, 28.7.

To jutro se je začelo z retoričnim vprašanjem našega zaspanega vodnika pri zajtrku: "Kaj je treba že vstati?" Nam pa je čaj uhajal skozi zobe, ker že dolg ni noben neč tko butastga zinu. Hkrati pa smo upali, da bo v tem stilu potekala tudi tura, ampak smo se pošteno, pošteno zmotili. Ko je naš vodja tur pljunil v roke oziroma v noge in zagrizel v hrib, so se še najbolj gobčnim jeziki zafocljali. Pa da ne pozabimo, da je dons nedela, božji dan, mi pa smo jo vžgal kar mimo cerkve. Zato nas je pa Bog štrafu. Virnikov Grintavec je izrecno za nas povišal za najmanj petdeset metrov, pot pa naredil tako strmo, da smo misli, da bomo kmal oblake zajahal.

Zanimivosti na poti: nekateri osnovnošolski strokovnjaki našega tabora so menili, da smo hodili po rdeči prsti ali jerini, jedl borovnice (če niso ble, bomo še vidl) in opravljali potrebo na avstrijski strani meje, saj je naša že tako preveč onesnažena. Na zemljevidu Kamniško-Savinjskih Alp pa smo začrtali novo pot, imenovano Maksova bližnjica, ki je prej kot planinski poti podobna prebijanju skozi neprehodno džunglo, kjer na vsakem koraku preti nevarnost. Vodo pa smo si delili s kravami. Končno se je prenehal pragozd in Maks je našel cesto. Ta nas je pripeljala do naše samostojne civilizirane države PD Bohor Senovo. Kričali smo: VODE, VODE!!! In za konec nam je Bog podaril še dež.

3.dan   ponedeljek, 29.7.

Po včerajšnji takoimenovani pripravljalni turi na Virnikov Grintavec nam je taborno vodstvo privoščilo celo nekaj več poležavanja v naših luksuzno opremljenih apartmajih. Zbudil nas je glas našega priljubljenega vodnika, zato vstajanje ni bilo težko.

Dopoldan smo se spravili na sprehod ali bolje rečeno - na mučeniški marš do slapa pod Čedco. Le počasi smo se prebijali skozi goščavo ter pogledovali v kateri smeri bi se lahko nahajal ta začaran slap. Po hudih mukah in nešteti kletvicah - katerih vrhunec pa pride kasneje - smo se končno privlekli skoraj do cilja. Pot do samega slapa je imela še vedno prehud naklon, tako da ni pritegnila večjega števila privržencev.

Pot nazaj je potekala v sproščnem ozračju, saj so nekateri stikali s gozdnimi sadeži, drugi pa čakali, da na Jezerskem v trgovinah popolnijo svoje zaloge, tretji - najpametnejši, seveda - pa so sanjali o svojem hladnem kozorogu, ki bo pritekel iz žlahtne pipe za šankom.

Vendar pa se je postanek na Jezerskem malo zavlekel in to se nam je zelo maščevalo, saj je kmalu začelo kar konkretno deževati in le naši vrli kuharici in podjetnemu Silvancu se imamo zahvaliti, da se niso naša prelepa stanovanja spremenila v podvodni svet.

Popoldne je - z nekaj izjemami - minilo mirno. V našem hotelu GRAND je bilo poskrbljeno za razne igre za vse udeležence tabora. Vse to je vodila vodnica Mateja, ki pa je nenadoma izgubila nadzor nad seboj in nepričakovano izgovorila znano kletvico s štirimi črkami tujega izvora, in to pred številnim občinstvom. Seveda je bila kazen zelo stroga: prepoved vstopa v kuhinjo - razen ob uradnih urah - ter veliko stroškov ob kupovanju kazenske čokolade. Kot vidite je Matejo kazen najbolj prizadela po želodcu in po tem se vidi, da je bila kazen zelo dobro izbrana.

Zvečer pa nas je čakalo še eno veselo presenečenje: naslednji dan tura odpade! Trikrat hura za vreme na Jezerskim! To, kar pa se je dogajalo ponoči in pa naslednji dan, pa lahko preberete v naslednjem, nadvse razburljivem nadaljevanju - kronike z Jezerskega!

4. dan   torek, 30.7.

Naši kojoti so nas dons vrgl pokonc že ob osmih zjutri. Mnogi med nami so se naučil dihat s škrgam, saj so celo noč prespal u vod. Zarad tega pa se jim zjutri ni blo treba umivat.

Pol smo šli mal špancirat okol mlake, a na konc nam je prdišala enolončnica, ki jo jemo že kar tri dni in zato smo začel laufat. Zaradi zamude pa smo na lastni koži občutil jezo kuharce - zmanjšana doza kosila !!! Do naslednje peš hoje smo bili zaprti v šotorih kot opice v kletkah, razlika je bila le v tem, da mi nismo jedli banan, ampak priboljške, ki so jih prinesli nepričakovani gostje. Ker smo imeli od prekratkega počitka še vedno v trebuhu krče, smo odcapljali po blatu do izvira slatine. Krči so prenehali. Pol smo šli na kisu mlek in tam smo pogruntal, da je bil res kisu. Krči so se spet ponovil! A Toni je s svojim prevelikim žlajfanjem povzročil dodatne pospeške k dviganju želodčne kisline. Posledice so ble hude...!

Za ostale ne vemo, nam pa je igranje osla izčrpalo vse moči, tako da smo komaj čakali na kraljevo večerjo - Carski šmorn. Zdaj pa beremo to kroniko pod zastavo, ki je ni! Najmanj do desete ure pa nas čaka še naporno garanje. Pa še ena prošna za Markota: Dons se nas mal usmil in pozab vsaj do enajstih na uro. To je pa tud vse.

5. dan   sredo, 31.7.

Včeri smo že ob pol sedmih zaslišal še vedno zaspan glas Tonija: URA JE DAN !!! Mi pa smo celo noč moli, da bo Bog spet šol na malo potrebo. Šit pa tak vreme, pa k vragu tista čokolada - jo bomo že kupl. Po dobrem, obilnem fruštki smo z ropotajočim gumi-vozom odropotal do vznožja Ledin. Pol smo šli capa-capa po hribu v luft. Po dolgem glodanju gojzarjevih podplatov in žlenfanju okusnega čaja smo prišli do barake - tako imenovane Koče na Ledinah. Tam smo se mal preluftal, pol pa smo se razdelil na dve skupine.

Prva je šla lizat sneg, druga pa se je v gosjem redu odpravila na Veliko Babo. Povsod po hribih so odmeval glasovi: LEVO NOGO SEM, DESNO NOGOTAM...TUKI MAŠ SKALO, PA SE PRIM, DA NAUŠ PADU. PAZI KAMEN!, in tako dalje in dalje, dalje ... Gor smo hodl žejni ko psi in umazani ko čuneki. Za kazn za naš trud, da smo sploh prdihal gor, pa smo bli še tepen! Po poti navzdol pa so se padci kr vrstil. Na konc mučenja smo se vsi oddahnl, ker je blo pač konc poti.

Pa spet ta zrukan kombi! Ob prihodu v tabor so nam pripravl prijetno dobrodošlico. Še sladoleda nam niso prvoščl. Za večerjo pa smo imel spet enolončnico. Mel smo se fajn, čeprav smo bli skoz zaspan.

6. dan   četrtek, 1.8.

Po Miranovi napovedi smo se dans že mogli zbuditi ob pol sedmih, da smo se odpokal na zadno turo, ki je bila predvidena - na Češko kočo. Pot do nje je bila strma in kamnita, zato smo skakal kot gamsi po skalah. Zaradi tega pa imamo boleče in žulave noge. Ko smo se končn prvekl do gor, smo riti dal sedet, glave pa so razmišlale, al bi šli naprej na Kočno al pa bi se vrnili v dolino. Nekatero glavo so se napotile naprej. Me pa smo ble bol pr tistih lenih, ki smo se počasi vračal nazaj v tabor. Kaj se je pa gor na Kočni dogajal, pa me ne vemo.

Nazaj nas je vodila Mateja, ki je še bolj šibala po hribu navzdol kot Maks. Ko pa smo končn pršli do ceste, smo bli vsi vesel, ker smo zagledal kombi, a smo se spomnili, da nam je tovariš Toni pobegnu s ključem v žepu na Kočno. Zato smo se lahk sam pod nosom obrisal in smo šli s povešenimi glavami peš nazaj v tabor. Lačni kot volki smo pojel kosil, pol pa smo se šli počas namakat v ledeno mrzlo vodo. Počutl smo se kot pingvini na južnem polu, ki veselo skačejo v zmrznjeno vodo. Tisti, ki pa so rinl gor na Kočno, so pršli nazaj crknjeni, mi spočiti pa smo se jim veselo smejal.

Za konec pa povejmo še to, da imamo v taboru nov parček, ki pa še premaguje začetne težave. Po pomoti je med poljubljanjem prišlo do ugriza.

Če kdo ve rešitev - za kateri parček gre - naj nam jo pošlje na naslov: Tabor, 3 ali 7 šotor. Za nagrado bo ponovitev prizora.

7. dan   petek, 2.8.

Pa ka bi vi nas rad dons ob življeje spravl? Zadn dan tabora je, mi pa delamo, kot da se nam pod nosom bliska. Komi ka smo cajt za kroniko našl.

Še zbudil se nismo dober pa so že naši rdečelični kmečki pobi šli v hosto po drve. To jim pa tud ni bil tak problem, saj jim je to kot Bohorcem že v krvi, motorka pa jim je kakor mati. Mi pa smo pokal svoje cote, kolk smo jih pač mel, saj so kar nekam skrivnostno zginjale. Če jih dons zvečer ne dobimo nazaj ..., bomo eno bohorsko žurko udarl - pol bote pa vidl kake ikebane mamu na Senovem.

Po kosilu pa je bil naš tabor prej kot planinskemu podoben ciganskemu. Začela se je vojna. Šotori padli, Grand hotel osamosvojil! Izgube neznatne. Tako se je naš tabor v teku tega tedna opazno zmanjšal in se počai preselil v deželo dreka ham. Žalujemo, a ker je dons glih zadn večer, bomo lahko norel v tri ... ups ... čokolada!

Sosedn tabor pa nas je dons izzval, ker so bli sigurni, da bojo zmagal. Pa hej, kaj je to nam!? V štriki smo jih napral ko cukke. Sej to je pa glavn, ne!? No, v odbojki je pal škripal. Ka škripal! Zgubil smo! Eh, pa nej majo vesele. Mi smo šparal energijo, da bomo lahk na ogn deval. A ne de? Mi smo vseen ta boljš. B-O-H-O-R, BOHOR, BOHOR, BOHOR!

VODNIKI NA TAPETI

Naša skupina je bla dons glih dežurna in smo delal ko sam hudič, zato zdej ne bomo Boga in pol ustvarl. Usta so se nam osušila pri branju kronike, zato vam ne bomo pel, pri pomivanju posode pa so nam odrevenele roke, vendar smo še zmeri lahko svinčnik v rok držal, jezik nam pa tud dobr teče in tako bo mo mal oblajal vodnike.

Pa zakaj nas še v taboru plašijo z zamudnino!? Res, da je sam 500 sit na dan, ampak mi smo tako zagreti bralci, da lahko na račun tega še bankrotiramo. Če bi še par dni ostal u taboru, bi nam knjige že zasmrdele. Nas zanima, ka ona s tem dnarom dela? Hrane si sigurn ne kupuje, ker zmeri vse ostanke iz kuhne poje (no, ja, saj ni edina). Pr jedilniku pà mal zgolufa, da več zanjo ostane. Se je pa zlo izkazala na snegu, sam ji še vedno zamerimo, ker nam ni hotla demonstrirat padca. Pa O.K. - Simona, vseen hvala!

Če je bla še taka vročina, pa še tak hrib, en je zmeri goflau!? Kdo kej? Nam je vsaj u hrbet pihala, da smo lahk hitrejš šli. V deželi dreka ham je bla pa že najmanj sto krat. Ampak jo tud tam brez tetrisa najbrž nikol niso vidl. Nam se zdi, da bo dobra učitlca, sej zna tamale tako zaposlit, da jih morš za ušese stran vlečt. Mateja, nikol te ne bomo pozabl, še posebej zato, ker si nam prislužla neznanske količine čokolade.

VODNIKI NA TAPETI

Včasih mu je blo mal problem vstat, sam ga je mrzla voda kmal zbrihkala. Ker vsi vemo, da nima kondicije, se je na turah tolažu z mislijo na hladn pir. Njegova in še nekaterih drugih poglavitna naloga u taboru je bla hlajenje pijače, ki jo je zmeri tko prvezu, da ja neb kam pobegnla. V našem potoku je potekala težka borba med Zlatorogom in Unionom. Zlatorog je u njegovih rokah vedno našel svoje mesto med stenami.

Andrej, s svojim izrednim posluhom si nam krajšal čas, hvala!

Sorry, ampak ko se zjutri splaziš iz svoje spalke, si hujš ku Ajnštajn! ka ši že slišu kdaj za tiste plastične grable, ko se jim reče glavnik?! Včasih ga je lakota tio zagrabla, da smo mogli kr laufat s prehoda. Mel je tak domotožje, da ga je dons pršla cela žlahta obiskat, pa še ga niso čist potolažli. Tud on se je skupi z Andrejem boril za prevlado Zlatoroga. Slava mu!

Marko, Bog ti nej da dolg živleje!

Bil je tist grešn kozu, ki nas je gnal ko žvino po skalah. Drugač pa je vroč pristaš enakopravnosti, sej je dons tud punce prganjal k delu. Kavalir pa takšn!

Dopoldan je pa tko zavzeto mahal s sekiro, da smo se ga skor mal bal. Po kosilu se je znašal nad našimi šotori, ki so se drug za drugim podirali pod njegovimi rokami.

VODNIKI NA TAPETI

Tempo pa je bil celo mal hitrejši kot na turah.

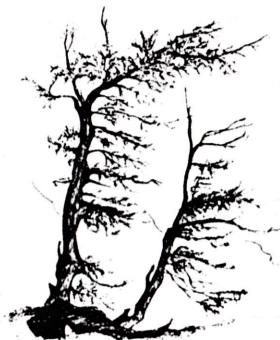
Maks, hvala za vse in obljubljam vam prenovljen zemljevid Kamniško-Savinjskih Alp, kjer bo označena tudi vaša džungla.

Bil je poglavar tropa brez zvonca. Začel je strogo, a ko je videl, da so samo zaradi nas kasneje zapirali gostilno, ki je kot nalašč nasproti našemu taboru, je počasi ugotavljal, da smo izgubljen primer. Kljub temu je vztrajal pri taborni tišini in pridno skrbel za naše žulje, bolečine in pripombe. Še vedno ne razumemo in najbrž nikoli ne bomo, da je zaradi tiste krpice snega kakor mula prenašal svoje smuči.

Zaradi pretiranih skrbi se ga je ob večerih lotevala neznanska lakota in kot kombajn je požiral vse, kar mu je prišlo pod roke.

Miran, ata Smrk, a je še daleč!?

Za vas sva se
z Jezerkom
trudila
Simona in
Miran

